

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 maja 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo P. K. przeciwko Prokurze Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu we W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz adw. P. R. kwotę 5.904 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu oraz nie obciążył powoda kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 6 lutego 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. przeciwko P. K. w drodze nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym zasądził na rzecz powódki kwotę 12.673,75 złotych oraz kwotę 2.561,86 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Powyższy nakaz został doręczony poprzez podwójną awizację i pozostawienie w aktach ze skutkiem na dzień 5 marca 2012 roku. Pismem z dnia 26 kwietnia 2012 roku P. K. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, podnosząc zarzut przedawnienia.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2012 roku wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny sprzeciw został odrzucony jako wniesiony po terminie. Pismem z dnia 27 maja 2012 roku P. K. wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, powołując się na brak prawidłowego doręczenia z uwagi na zmianę jego adresu zamieszkania. Zarządzeniem z dnia 15 listopada 2012 roku wezwano go do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez złożenie sprzeciwu oraz wskazanie, kiedy dowiedział się o wydaniu nakazu. Z uwagi na niezuzupełnienie braków formalnych w terminie, wniosek o przywrócenie terminu został zwrócony.

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nadał przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo należało oddalić. W przedmiotowej sprawie powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 6 lutego 2012 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 7 lutego 2013 roku. W przedmiotowej sprawie powód oparł swoje roszczenia na zarzucie dotyczącym merytorycznego rozstrzygnięcia kwestii przedawnienia roszczeń objętych nakazem zapłaty z dnia 6 lutego 2012 roku. W ocenie Sądu Rejonowego zarzuty te nie podlegają jednakże badaniu w postępowaniu w trybie art. 840 k.p.c., właściwym zaś do ich zgłaszania jest, w przedmiotowej sprawie, tryb sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Jednocześnie podniesione przez powoda okoliczności nie stanowią żadnej z podstaw wskazanych w art. 840 k.p.c., mogących doprowadzić do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego będącego prawomocnym orzeczeniem sądu. Wobec niewykazania przez powoda przesłanek określonych w treści art. 840 § 1 pkt. 1 k.p.c., Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Z uwagi na fakt występowania w sprawie pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla powoda Sąd I instancji nakazał wypłacić na rzecz adwokata P. R. kwotę 5,904 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w oparciu o § 8 pkt 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015, poz. 1801).

Na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) Sąd Rejonowy nie obciążył powoda kosztami sądowymi od oddalonego powództwa. Powód wykazał bowiem w stopniu wystarczającym swoją niezamożność, zaś jego przekonanie o słuszności postępowania było dla Sądu I instancji niewątpliwe.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut naruszenia:

1. art. 217 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu ze wskazanych dokumentów znajdujących się w aktach prawomocnie zakończonego postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny (e-Sąd) w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1653099/11 oraz w aktach prawomocnie zakończonego postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Zgierz, I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. Akt I C 2620/13, a w konsekwencji nieprzeprowadzenie dowodu na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,

2. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów, odmowę mocy dowodowej załączonym do pozwu dokumentom i przyjęcie, że przytaczane przez powoda okoliczności pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy,

3. art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez uznanie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi wskazana w tym przepisie podstawa pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, w sytuacji gdy nieskuteczne doręczenie odpisu nakazu zapłaty nie mogło doprowadzić do uprawomocnienia się tego orzeczenia, a w konsekwencji brak było podstaw do nadania klauzuli wykonalności.

W konkluzji powód sformułowała wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń w oparciu o cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i w żaden sposób nie naruszył dyspozycji art. 233 k.p.c. Aby skutecznie podnieść zarzut naruszenia powołanego przepisu skarżący powinien wskazać, jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i niemający mocy dowodowej, i w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2002 r. sygn. I CKN 132/01, Lex nr 53144). Kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136). Stwierdzić także należy, że jeżeli z materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906). Apelacja tak wymaganych zarzutów nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowej oceny dowodów, które stanowiły podstawę ustalonego przez ten Sąd stanu faktycznego sprawy. Ustalenia te są całkowicie prawidłowe i brak jest podstaw do ich zakwestionowania.

Na poparcie nie zasługiwał także zarzut naruszenia art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. Jak podkreślone jest w orzecznictwie powództwo przeciwegzekucyjne, którego podstawą jest art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., może zmierzać do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia i jest dopuszczalne,

jeżeli nie występuje powaga rzeczy osądzonej. Dłużnik nie może bowiem kwestionować orzeczenia, które ma moc wiążącą (art. 365 § 1 k.p.c.). W trybie powództwa przeciwegzekucyjnego nie można więc badać słuszności wyroku sądowego, na podstawie którego toczy się przeciwko stronie egzekucja (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 listopada 2011 r., sygn. I ACa 843/11, Legalis nr 457402; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. VI ACa 1689/12, Legalis nr 737382; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 marca 2014 r., sygn. I ACa 1255/13, Legalis nr 1023952; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 337/14, Legalis nr 1241414). Na gruncie przedmiotowej sprawy powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 6 lutego 2012 r. wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1653099/11, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 7 lutego 2013 r. Swoje roszczenie powód opiera na zarzucie dotyczącym merytorycznego rozstrzygnięcia kwestii przedawnienia roszczeń objętych w/w nakazem zapłaty. Zarzuty te, zgodnie z wcześniej przytoczonym wywodem nie mogą stanowić przedmiotu badania przez Sąd w trybie art. 840 k.p.c. Jak słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy właściwym i wyłącznym trybem na zgłaszanie tego typu zarzutów w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego był sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Co więcej, powód zarówno w treści powództwa, jak i apelacji nie przedstawia żadnych przesłanek i okoliczności mogących stanowić podstawę do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności wskazanych w treści art. 840 k.p.c. Tym samym za bezpodstawny należało także uznać zarzut naruszenia art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.

Z uwagi na powyższe apelacja powoda podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. jako niezasadna.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze sytuację majątkową powoda.